

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**XIII Premi Literari Sant Jordi
2002**

PREMI NARRACIÓ

**L'anella del temps
de
Dalmaci Gascón Roé**

© Text: Dalmaci Gascón Roé
© Edició: Ajuntament de les Borges del Camp

1

El raig de sol, situat al sud-oest, al capdamunt dels densos boscos de pi, enlluernà l'Óscar. Els arbres passaven de pressa davant els miralls de les ulleres de sol d'en Xavier. Havien sortit de la frondosa vall del Brugent, deixant enrere seu el petit poble de Farena. Ara l'estreta carretera pujava cargolant-se per la carena passant sota l'ombra de l'arbreda. A menys d'un quilòmetre, una bifurcació amb un rètol anunciava dues direccions, una a la població de Capafonts (endins les muntanyes de Prades) l'altra en direcció al sud, a Mont-ral, des d'on es guanyava el descens cap a la plana.

Els dos agents rurals havien fet un llarg tomb pujant per la Riba, un bonic poble esglaonat a la falda de la muntanya, vora el riu Francolí, tot seguint l'escarpada vall d'un dels seus afluents, el riu Brugent. En arribar a Farena, aturada obligada per fer un breu descans a l'ombra de l'arbreda, continuaren en direcció a Alcover, situat al marge de la carretera C-240 i de la línia de ferrocarril, ja als peus de la serralada.

Per aquest motiu en arribar a la bifurcació agafaren direcció Mont-ral, que els venia de pas per baixar cap a Alcover per una carretera, també estreta i força corbada.

Ambdós agents, acostumats a guardar grans silencis al llarg del servei o bé a fomentar extenses converses entorn a determinats temes relacionats amb la natura, tot just tornaven cap a la central per donar acabada la tranquil·la jornada d'aquell xafogós dia d'estiu. Eren dos nois joves de no més de vint-i-cinc anys. L'Óscar era bru de cara i amb el cabell de color palla, amb ondulacions cap enrere el clatell. No estava grassonet, però tenia certa corpulència i uns ulls d'un blau cel intens. En canvi en Xavier era més aviat prim, cabells castanys com els ulls i un tarannà sempre molt jovial.

En arribar a l'alçada del mas d'en Gomis, s'aturaren a la dreta de la carretera, prop d'un pont que, en realitat, era un enorme tub que passava per sota l'asfalt per drenar les aigües d'un torrent d'on menava una font d'aigua fresca.

— Fem un glop - va dir l'Óscar que conduï a el Nissan Patrol de la patrulla.

— D'acord - va contestar complagut el seu company.

Deixaren el vehicle estacionat i creuaren la carretera, encaminant-se cap a la font que rajava sota l'entrada de la enorme boca del tub.

Amb cura van baixar un petit esglaó natural per poder accedir sota el fullam de les alzines i els esbarzers que creixien folls per la humitat de l'indret.

Mentre el seu company Xavier bevia a la font, l'Óscar observà a l'interior del tub de ferro, dins el corrent d'aigua un petit animaló.

— Xavi apropat, mira!

— Què dimonis has vist? –digué amoï nat en Xavier.

— Què diries que és?

Al moment d'abaixar-se per veure millor allò que l'indicà l'Óscar, dins el túnel, ambdós van notar un lleu terratrèmol.

El primer que els va passar pel cap era que algun cotxe havia topat amb el seu o amb un altre a dalt la carretera. Tots dos van sortir a corre-cuita per veure el que havia passat.

En arribar al capdamunt vora la carretera, la sang se'ls va quedar glaçada.

No podien donar fe d'allò que els seus ulls veien.

La carretera havia desaparegut!

El pas era barrat per esbarzers i arbres, just on, minuts abans, havien baixat a la font.

— No pot ser, Déu meu, no pot ser! –exclamà l'Óscar.

—Veus el que jo veig? –digué en Xavier.

— Això no pot ser real!

— Doncs fes-me un pessic, perquè jo veig el mateix que tu.

Les cames dels dos nois tremolaven. Era com un somni absurd. Una cosa que no podia succeir, un fet tan irreal i fora de lloc que eren incapaços de donar fe d'allò que els seus propis ulls veien.

Van donar uns passos enmig d'aquell bosc sorgit com per encanteri, no sense dificultats, i ben aviat trobaren restes de carretera, trossos barrejats amb pedres, com si haguessin passat molts anys, tants que havien esborrat gairebé tota resta de l'obra humana.

Van avançar una mica més fins on creien havien deixat el Nissan. En arribar al lloc, trobaren solament la ferralla del que havia estat algun dia un cotxe. L'esquelet, rovellat, estava envaït per la vegetació; dels seients no en quedava res, tampoc dels aparells que havien deixat al seu interior.

La suor regalimava pel clatell i la cara dels joves.

L'Óscar no va poder evitar que els ulls esclatessin com quan a un infant li prenen una joguina. Malgrat l'aparent duresa d'en Xavier, ell no va trigar en imitar al seu company.

— Déu, Déu, Déu! –crijà amb ràbia l'Óscar clavant un cop de peu al cercle rovellat on, en un altre temps, havia estat ocupat per una roda.

En Xavier tenia la cara tapada per ambdues mans, com si no volés ser testimoni de l'actitud violenta del seu company i d'aquella situació absurda.

— Què ha passat? –va dir en Xavier cercant una explicació.

— No ho sé pas. Això no pot passar de debò – contestà perplex l'Óscar.

— Què fem? –digué amb veu baixa en Xavier.

— Què dius! –crijà l'Óscar.

— Dic que hem de fer un pensament.

— És clar! Ja em diràs quin...

— Aviat es farà fosc. Podríem caminar, intentant seguir les restes de la carretera. Més avall trobarem l'entrada al mas d'en Gomis, potser... –

En Xavier es va aturar de cop. Per la seva imaginació va passar, durant uns segons, un glop d'esperança, però aviat es va desdir. Potser el mas ni tan sols existia.

— Segurament del mas no en quedi res. -l'Óscar li endevinà el pensament- Jo continuaria fins més avall... Fins que trobem la plana. Allà baix tot deu estar igual, suposo... - però no n'estava del tot segur.

— Què tenim? -preguntà en Xavier.

—Uns binocles, una brúixola, una cantimplora, un ganivet multiserveis, un bloc, llapis i un paquet de cigarretes... Gairebé buit-havien escurat totes les butxaques recercant les pertinences de cadascú.

— Les cigarretes tant em fa, no fumo. Encenedor?

— Clar! I l'encenedor. - havia quedat al fons d'un petit butxacó del pantalon.

— L'encenedor és important. De matinada fa fred.

— Alcover no està tan lluny.

— Mira! Per creuar la inexistente carretera, hem trigat gairebé un quart d'hora. Creus que arribarem a Alcover aquesta tarda?

— Potser tens raó... no ho sé.

—Doncs som-hi, com més avall siguem millor. De fet no tenim gran cosa.

— Sempre és millor que res -va respondre amb resignació l'Óscar.

Tots dos van iniciar una penosa marxa en direcció a Alcover. Els pins, alzines i una atapeïda bardissa formada per esbarzers, argelagues i lligabosc, barraven el seu pas. De tant en tant trobaven algun bocí de quitrà molt malmès, segurament pel pas dels anys.

En arribar a una zona menys arbrada, l'Óscar li semblà que el lloc no li era del tot desconegut. Malgrat la foscor de la nit, feia una bona lluna, a estones però, quedava amagada darrere algun núvol. Baixaren per una forta pendent, fins a topar amb el que semblava haver estat un mas. Hi havia uns murs enderrocats però la seva conservació estava molt malmesa, tot hi així no hi havia cap mena de dubte que aquells esfondralls eren d'un mas.

— Em sembla que ens trobem al mas de la Fam.

— N'estàs segur ?

— Hem perdut la pista de la carretera, però si no vaig errat, una mica més avall hi ha d'haver un altre mas més petit. O el que quedi d'ell... - va acabar dient l'Óscar.

En saltar per un turonet i passar per una mar d'argelagues, coscolls i margallons, altre cop van trobar restes de quitrà. Aquí a causa de que la vegetació era menys densa, els bocins eren també més grans. Del mas més petit no en quedava res, les restes que trobaren els dos nois eren tan disperses que solament van poder identificar part del solar de la casa. Ara hi havia més núvols dalt del cel i la llum que rebien de l'esfera lunar era més escassa.

S'obriren pas entre els arbres fins que van poder sortir damunt d'una plataforma rocosa, com si es tractés d'un mirador natural. Era molt fosc, tot i que la lluna plena il·luminava tènuelement la vall.

— Què és aquella lluentor? -preguntà en Xavier.

A baixa a la plana lluí a una estranya brillantor d'argent molt extensa, com si els camps haguessin estat coberts per un mirall.

— No ho sé. El millor és esperar que surti el sol. Demà ja estarem a casa. -l'Óscar consultà l'hora. Eren dos quarts de cinc de la matinada.

2

El sol aquell matí havia esclatat radiant, com era costum els estius a la mediterrània. Des de la mateixa plataforma rocosa on la nit passada havien estat observant la immensa planura, es podia veure tota la grandiositat d'una vall que anava des de les serres preliatorals fins al mar obert. Es veien pobles aquí i allà, disseminats per la plana, la ciutat de Valls i més cap al sud la de Tarragona, destacant a la llunyania els blocs de Sant Pere i Sant Pau, i per descomptat, les instal·lacions de la refineria, amb les llargues xemeneies fumejant i escopint llengües de foc.

Després del succés, ara ja no existia res de tot això, llevat de la ciutat de Valls, que, envoltada d'un gran mur i sota d'una enorme esfera de cristall, lluentjava més que mai.

A l'est de la ciutat, cap a la serra de Voltorera, sortia el que semblava una carretera en línia recta, elevada per sobre un mur alt. Al voltant del mur on restava la ciutat, com un castell, hi havia aigua. I més enllà, turons desproveïts de vegetació vorejant les muntanyes més altes, amb restes del que semblaven pobles, fins on gairebé hi arribava l'aigua.

Abstrets per aquell paratge tan estrany i desolador que s'obria davant els seus ulls, l'Óscar i en Xavier, restaven callats, muts i bocabadats. Observaven des de l'atalaia, completament esglaiats.

Amb els binocles l'Óscar guaità en direcció a la ciutat.

— Déu meu! No m'ho puc creure.

— És increïble! - va deixar anar en Xavier.

— Què ha degut passar? -va dir l'Óscar, com si busqués alguna resposta.

— Hem d'arribar com sigui fins a la ciutat emmurallada. - va dir de sobte en Xavier.

Van cercar una drecera per poder baixar. Malgrat que hi havia força arbres, molts coscolls i margallons gairebé com palmeres, es podia

descendir amb més facilitat, ja que aquella zona era molt pedregosa i, per tant, la vegetació no podia arrelar en un terreny més pobre que d'altres zones més riques orgànicament.

Les petites ones colpejaven suaus contra les pedres de la ribera. Cap a dins del barranc de la Font Major entrava un braç d'aigua com la cua d'un pantà. Del mas d'en Gassol no en quedava res, com tampoc senyals d'una urbanització propera al riu Francolí... ni el riu. Tot estava sota l'aigua. Els dos agents rurals havien fet aquesta observació abans d'arribar al marge d'aquella estranya mar.

— L'aigua és salada - va dir l'Óscar després de provar-la amb la mà.

— El mar s'ha engolit tota la plana - murmurà en Xavier.

— El més estrany és que la ciutat de Valls segueixi dempeus. Com ho han fet?

— Si ho volem esbrinar, hem d'aconseguir arribar-hi - va dir en Xavier.

A la vora suraven vells troncs d'arbres i algunes fustes.

— Improvisarem un rai. - decidí l'Óscar.

3

Des dels peus de la muralla, la paret era vertiginosa. Hi havia una alçada de deu metres des de l'aigua fins al capdamunt, la mateixa alçada que la del mur per on passava la carretera que sortia de la ciutat en direcció a les muntanyes.

— És impossible entrar-hi. -digué l'Óscar.

— Jo no estaria tan segur.

— Què et fa creure que no? -En Xavier semblava convençut.

— Com entrarem?- va voler saber l'Óscar.

— Mira! - va dir en Xavier tot senyalant cap a dalt.

Unes escales de ferro baixaven fins un parell de metres enganxades a la paret del mur. A l'inici de les escales hi havia una miranda, també de ferro amb baranes. Cada dos-cents cinquanta metres seguint la muralla n'hi havia una de penjada, i cadascuna amb la seva corresponent plataforma amb baranes.

— Això vol dir que la marinada puja si ho fa com ho ha de fer, o sigui cada nit - en Xavier va fer una pausa - Aquesta tarda pujarem.

— Són molts metres - va dir l'Óscar observant la colossal alçada.

— Si aquestes escales hi són, és perquè sovint s'utilitzen per alguna raó. - tot dient aquestes paraules, en Xavier s'emportà els binocles a la cara.

— Hi ha una porta a l'altra banda de la barana del mirador i també un número pintat al costat de l'escala. S'utilitzen! - n'estava convençut.

A mitja tarda el nivell de l'aigua va començar a pujar de mica en mica. Els dos joves van observar que a la paret del mur, gravat a la roca, hi havia uns números seguits d'una ratlla i les inicials *m.s.n.m.*

— Dos-cents vint-i-sis metres sobre el nivell del mar! -va dir en Xavier.

— Però si Valls estava a uns dos-cents setze metres. Increïble! - comentà l'Óscar.

Dues hores més tard es trobaven a uns dos-cents trenta-dos metres. En arribar als dos-cents trenta-quatre, la crescuda s'aturà. Es van quedar a un pam de l'escala. Des del rai va ser fàcil agarrar-se als travessers de ferro i enfil·lar-se amunt fins la plataforma metàl·lica. Un cop a dalt, una porta d'acer inoxidable, tancada, els barrà el pas.

— Què fem ara? -L'Óscar estava nerviós.

— Doncs trucar! Què creus que hem de fer? -ironitzà en Xavier.

Quan el canell de la mà va voler caure sobre la porta, aquesta sobrí de sobte.

L'home no aparentava tenir més de cinquanta anys. Tenia el cabell d'un color grisenc cendrós metàl·lic, igual que la poblada barba. En Xavier li semblà que això era causat pel reflex dels últims raigs de sol sobre l'estructura d'acer inoxidable que hi havia per tot arreu.

— Benvinguts a Vallibus - els va rebre amb una cordial salutació.

L'home anava acompanyat d'altres dues persones més. La seva indumentària era normal. Vestien roba com ells però aparentment semblava més fina i sedosa.

Els dos nois van ser conduïts per un passadís elevat semblant a una vorera amb baranes, per uns carrers d'acer inoxidable. Els edificis semblaven caixes de cartró i també eren construïts del mateix acer. La lluminositat que passava a través de l'esfera de cristall feia lluir tota la ciutat, però per increïble que fos, l'acer no s'escalfava per la calor del sol.

En arribar a una estança, van quedar sols durant uns minuts. L'Óscar mirà a través dels grans finestrals i es va quedar clavat mirant una imatge que li era molt familiar.

— És l'únic que es conserva intacte - va dir una veu darrere seu.

L'Óscar contemplava perplex l'agulla del campanar de Sant Joan, enmig d'una plaça amb jardineres i bancs. Tot era d'acer inoxidable. Aquell bocí del que quedava d'església li va recordar la figura del campanar en miniatura, que es venia a les botigues de *souvenirs* de la ciutat.

— Sou nou vinguts de l'anella? - va sentir que deia un altra veu. Va fer mitja volta i va veure a un altre home, més gran, enmig de l'estança. El personatge de cabells blancs i metàl·lics estava al seu costat davant d'en Xavier i de l'Óscar.

— Què vol dir? -interrogà en Xavier.

— Doncs... que heu passat a través del temps - va respondre l'home més gran.

— No l'entenc?

— No és gens fàcil explicar-ho, però és com si haguéssiu viatjat amb un vell autocar a través dels anys. Per alguna raó, no sé pas quina, vosaltres us vàreu lliurar de tot el procés... De tot l'espai de temps que separa l'any 1998 fins avui.

— A quin any estem? - ara cap dels dos joves entenia menys tot aquell enrenou.

— Estem a l'any 2203. -els va informar l'home de cabells blancs que els havia rebut a la porta del mur.

— 2203 ! - repetí l'Óscar.

— Jo em dic Andreu. - es va presentar l'ancià - Aquest és el Demarco - es referia a l'home que els havia rebut.

— Xavier... -va fer un gest indicatiu amb el cap - I jo em dic Óscar.

— Sou agents rurals? - va dir l'Andreu.

— Sí... - ambdós es van mirar.

— Jo també vaig venir de l'anella.

— Vostè és com nosaltres? - digué en Xavier.

— Tots som humans. - va interrompre el Demarco.

— No em referia a això - puntualitzà l'Óscar.

— El Demarco va néixer en aquesta ciutat i en aquest temps. A diferència de nosaltres, ell no va conèixer mai el segle XX, sinó a través del que ha après de la Corporació CICXAC.

L'Andreu obrí una porta de vidre que donava a una terrassa d'acer inoxidable. Des de la seva balconada es veia gran part de la ciutat.

— Heus ací Vallibus. - va dir ple d'entusiasme i allargant el braç.

La ciutat anava prenent un to daurat pels darrers raigs de sol a l'horitzó.

4

De bon matí una noia els va acompanyar fins al menjador de l'anomenat, *Hotel Reial Torratxa*. La nit l'havien passat en una de les seves cambres. La nova guia es deia Mireia i era filla d'un comerciant

molt important de la ciutat. La seva tasca consistia en ser la responsable de l'arxiu CICXAC-11, que depenia de la Corporació CICXAC central. Aquest arxiu es trobava situat als baixos de la *Casa Cap*, una mena d'Ajuntament del segle XXIII. Les inicials CICXAC volien dir Corporació Interna Cibernètica de la Xarxa d'Arxius de Catalunya, i el número 11 era la clau de la zona on estaven.

La Mireia volia esbrinar més dades interessants a través dels dos nou vinguts de l'anella.

Unes hores més tard l'Óscar i en Xavier es van retrobar amb l'Andreu.

Havien estat informats per la Mireia, que l'Andreu era, des de feia quatre anys, conseller de la *Casa Cap*, i que, l'home de cabells blancs, el Demarco era el batlle de la ciutat.

Van fer un llarg passeig per una rambla, inoxidable com tot, que vorejava l'esfera de cristall, i des d'on es podia veure una mar llisa com un llac que es perdia als peus dels turons i les muntanyes, cap a al nord i l'oest.

— En alguns indrets de les muntanyes hi viu gent inadaptada i marginada. Delinqüents la gran majoria. - els va informar l'Andreu, perdent la mirada més enllà de les serralades.

— Hi ha altres ciutats com aquesta? -preguntà en Xavier.

— I tant! El que ja no queden són ciutats vora mar i gairebé cap més avall dels dos-cents trenta metres. Les actuals ciutats són més o menys com aquesta. Es tracta de nuclis importants, espais on es pot viure còmodament. A les altres ciutats i pobles no hi viu ningú. Les van abandonar de mica en mica fins convertir-se en runes. Molt a l'interior, amb tot, encara hi viu gent - puntualitzà.

— Hem observat que els vehicles van sobre carrils suspesos amb un braç que surt de la part baixa dels edificis. -digué l'Óscar.

— Circular per damunt d'una pista d'acer no és gens fàcil, a més els vehicles que heu vist són propietat de la *Casa Cap*, i tots, serveixen per a una tasca concreta. Ja no hi ha vehicles particulars, si fos així seria un caos en un espai tan limitat.

— Per què Valls s'anomena Vallibus? - preguntà en Xavier.

— Són qüestions històriques. Gairebé totes les ciutats com aquesta han recuperat antics noms.

— El que encara no entenc és com... Vallibus es va salvar de les inundacions. -va voler saber l'Óscar.

— El que, per a vosaltres és un succés sorgit d'una mena de *Big Bang*, en realitat no ha estat així. Tot va tenir un procés més simple i llarg... molt llarg. Cap a finals del segle XXI, les aigües van començar a pujar de nivell a tots els continents, a conseqüència del desglaç dels pols. Aquest fenomen fou a causa d'una sèrie de factors que van canviar el clima, com la desaparició continuada de la capa d'ozó i els grans incendis que van cremar les selves més importants del planeta. Plovia copiosament en llocs on no era habitual i, en canvi, no ho feia on calia. El mar de mica en mica es va anar menjant els continents. Amb tot, hi ha historiadors que diuen que va ser a conseqüència d'un cometa. -

L'Andreu parlava pausadament – La ciutat es va salvar pels torrents. En pujar l'aigua van construir una gran muralla al voltant de la ciutat, deixant fora part del Valls primitiu, més enllà dels torrents. Van omplir l'interior de la muralla fins una alçada superior als dos-cents trenta metres sobre el nivell de les aigües i a partir d'aquí van edificar la nova ciutat.

— Com és possible que l'aigua pugés tant ? – li va demanar en Xavier.

— Durant unes dècades el mar va estar enfurismat, en períodes més o menys intensos, i això va fer que bona part de les ribes dels continents es fonguessin amb la bravura de les onades. Molta terra se la va engolir el mar, i en omplir-se d'aquesta terra, va fer desbordar l'aigua que no hi cabia.

L'Óscar va veure la seva imatge reflectida a la paret d'acer d'un dels edificis. Tenia l'aparença d'un ser estrany en un lloc estrany. Els seus ulls blaus havien perdut l'espurna juvenil d'uns dies abans.

— Per què amb acer inoxidable? – es referia a les construccions.

— Els edificis d'acer inoxidable... -va dir l'Andreu amb to reflexiu - Per les rates. Hi havia una enorme proliferació de rates. Rates per tot arreu.

— Rates?

— Les rates ens poden transmetre una vintena d'agents altament patògens , com causants del tifus, la pesta bubònica o la ràbia, i d'altres malalties. Al llarg de la història, les rates han mort més gent que totes les guerres patides.

— Ahir ens va dir que vostè també havia vingut com nosaltres. Què va passar? –per la cara que va posar l'Andreu, en Xavier va comprendre que, potser, d'aquesta pregunta no obtindria cap resposta.

— Això sí que no ho sé. Fa deu anys que sóc aquí. A mi em va sorprendre a baix el celler de casa. Jo vivia a Bràfim, i a casa, des de tota la vida ens fèiem el vi. En pujar a dalt vaig notar que la porta no s'obria i quan vaig empènyer amb força i s'obrí... En fi vosaltres ja heu passat per aquest tràngol.

— Però hi deu haver alguna explicació? –insistí en Xavier.

— Jo no en tinc cap.

— Hi ha d'haver alguna forma de torna al nostre temps real - va dir l'Óscar.

L'Andreu va fer un gest de desànim.

5

L'Óscar i en Xavier van ser convidats a visitar el museu de la ciutat. Era un gran edifici però a diferència dels altres, aquest era esfèric, amb una cúpula d'acer inoxidable que lluí a com una bola de *petanca*.

A la sala principal, la més gran de totes, on eren exposats diversos esquelets de dinosaure i d'altres animals ja extingits, esperava el Demarco amb la Mireia.

En Xavier va observar que entre els ossos dels animals avantpassats, hi havia mamífers embalsamats que els eren prou familiars. Dos exemplars de llop, un ós, un linx i dos exemplars de cérvol, un mascle i una femella.

— Tots van desaparèixer el segle XXII - li va comentar l'Andreu.

— Aquí tenim una mica de tot, des de la prehistòria fins els nostres dies - explicà el Demarco.

— Què significa l'esfera de cristall que cobreix la ciutat?- preguntà en Xavier.

— Ah sí! L'esfera... - repetí el Demarco.

— És per algun motiu en concret? -aquest cop el que preguntava era l'Óscar.

— Totes les ciutats actuals tenen el mateix sistema de protecció. És per protegir-nos de les invasions de rates i d'altres paràsits. Malgrat viure en un temps tan avançat, no gaudim de prou defenses al nostre organisme humà. Des de que la capa d'ozó va minvar, vam perdre bona part de les autodefenses del nostre cos. D'altra banda l'esfera ens protegeix dels intrusos i el seu material transmet energia solar a la central soterrada que tenim a la ciutat. - va explicar el Demarco.

—Vostè és com una mena de capità Nemo - va suggerir l'Óscar, fent broma.

— Per a nosaltres també sens fa difícil la seva presència aquí, tant o més com a vosaltres. He llegit a Verne, afortunadament tenim una bona biblioteca i una mica de temps per esplaiar-nos amb la lectura. I li puc assegurar que no en tinc res de Nemo - respongué el Demarco enèrgicament molest.

— No era la meva intenció...

6

Transcorregudes dues setmanes van fer la primera sortida fora de la ciutat. El vehicle era com una mena de microbús per a dotze places, amb sostre transparent. El xassís estava construït amb fibra de vidre i en comptes de rodes, la tracció era elèctrica sobre un carril. Als dos joves, els recordava el vehicle d'algun parc d'atraccions, sobretot d'un que havien visitat sovint amb la família, Universals Port Aventura. En Xavier restava capficat amb les imatges que li passaven pel cap d'un dia d'estiu al parc de Vilaseca i Salou.

Tot havia quedat sota les aigües?

Passada la punta del Tossal Gros, un altre mar interior s'obria més enllà. Un llac immens, era com viatjar per l'interior d'un pantà.

— Allà sota hi ha l'antiga vila de Montblanc - digué l'Andreu fent una indicació amb el cap. Encara es podien veure bona part dels seus edificis i el turó on segles abans havia estat el castell de la vila.

— Montblanc era més alt que Valls. No? - va dir l'Óscar.

— Sí, però quan les aigües van pujar de nivell la vall de Montblanc s'omplí d'aigua per la banda de l'estret de la Riba, fins gairebé arribar a Vilaverd. La muntanya es va ensorrar a la zona de Picamoixons i això va provocar que es formés una gran resclosa. El riu Francolí ha anat omplint la vall al llarg dels segles d'una forma natural. - va explicar l'Andreu.

— Fantàstic, senzillament fantàstic! -exclamà l'Óscar bocabadat.

— En alguns indrets se superen els setanta metres de profunditat, si tenim en compte que la resclosa de Picamoixons fa una alçada de tres-cents noranta-quatre metres. Tot d'aigua dolça que és d'on ens abastem d'aigua potable per a beure - va afegir la Mireia i continuà dient - La resclosa ara és una muntanya que ha tapat el pas natural del riu.

— On acaba aquest carril? - En Xavier.

— Molt lluny -digué el Demarco que fins aleshores havia estat callat - De fet no acaba mai. M'explico, totes les ciutats estan connectades a autopistes elèctriques centrals, que recorren al llarg i ample de tota la península. Cada país té altres carreteres elèctriques que a la vegada estan connectades a les autopistes centrals. Aquesta en concret enllaça amb la que va de Nova Barcino a Madrid. La connexió es troba a l'alçada d'Ilerda.

— Països ? -digué estranyat l'Óscar.

— Nova Barcino, Ilerda? -repetí encara més perplex en Xavier.

— Sí. Això és Catalunya. -digué contundent la Mireia.

— Quants països hi ha a la península? - va interrompre l'Óscar.

— Nou països. Catalunya, Castella del Nord, Nova Andalusia, País Basc, Galícia, Països del Cantàbric, Nou Portugal, Castella del Sud i Aragó - El Demarco se'ls sabia tots d'un seguit.

— Déu meu. I Espanya? - l'Óscar no s'ho podia creure.

— Espanya? Fou una nació antiga que tot just va existir fins la meitat del segle XXII.

— I els noms de les ciutats? - preguntà en Xavier - els han canviat?

— Sí. Com ja sabeu la majoria de ciutats, no totes, - puntualitzà el Demarco - van agafar antics noms, molts romans. Amb tot, però, cada país té els seus criteris propis. Per exemple, Madrid segueix sent Madrid, en canvi Salamanca ara es diu Elmantica.

— Això és... és tan extraordinari que sembla impossible. - digué en Xavier.

El vehicle havia agafat un petit carril secundari i ara s'enfilava cap a un estret canal, on els dos nois s'adonaren de seguida que era el barranc de la Vall.

— On anem? - va preguntar encuriosit pel secret de la sortida en Xavier.

— És una sortida de rutina per comprovar els quarters de defensa - li va dir l'Andreu.

— Quarters de defensa?

— Dalt a Rojalons hi ha un quarter de politars, són una barreja de policies i militars que l'única missió seva és preservar la seguretat de les ciutats i les carreteres elèctriques dels inadaptats.

— Com és què els inadaptats viuen fora de l'esfera de cristall sense que els afecti? -va preguntar l'Óscar.

— La pèrdua de defenses al cos, afecta als nens i la gent gran o malalta. És com si em preguntessis si deixar de portar ulleres de sol et deixaria cec. Evidentment no, però sempre és millor protegir-se ja que a la llarga pot ser perillós. Ho entens?

— De què viuen? - va tornar a preguntar.

L'Andreu va arronsar les espatlles.

— Suposo que del camp i del que poden treure d'algunes ciutats. De vegades s'agafa a algú robant energia de les carreteres.

Uns metres més endins el carril es tallava davant d'una paret de formigó i ferros amb una mena de para-xocs de goma. A cada lateral, hi havia una andana. Un petit edifici sota una gran balma acollia un destacament de politars, que cada dia baixaven del quarter situat al llogarret de Rojalons.

Des de l'andana de la part esquerra, s'accedia a una escala de formigó que pujava amunt cargolant-se per la muntanya fins que es perdia de vista. Era per on baixaven els politars cada matí a fer el relleu als companys que hi passaven la nit vigilant l'indret.

Per la mateixa escala van pujar els dos nois acompanyats de la Mireia, l'Andreu, el Demarco i un grup de politars que venien amb ells des de la ciutat.

En arribar a dalt l'altiplà, van veure una acurada fortificació d'acer amb una cúpula de cristall. Era com si haguessin pujat a un observatori meteorològic, i el més xocant és que a prop encara quedaven les runes del que havia estat Rojalons.

— Amb un helicòpter haguéssim arribat abans - va dir amb to irònic en Xavier.

— Fa molts anys. Jo ja no ho he vist. - va remarcar el Demarco - Van deixar de volar tota classe d'aparells, com avions, helicòpters o altres naus espacials. A fora és molt perillós sortir - va acabar dient mentre aixecava el cap mirant el cel.

Des de l'observatori que oferia la cúpula de cristall es podia veure més enllà del Bosc de Poblet i les Muntanyes de Prades.

— A Rojals, hi viuen un grup d'inadaptats. - va informar el cap dels politars al Demarco.

— Feia temps que no hi vivia ningú. - comentà el Demarco.

— Sí. Fa un parells de mesos ha tornat a ser poblat el llogarret, senyor.

— Vigileu que no s'atansin massa. - aconsellar el Demarco.

— D'acord, senyor.

Mentre baixaven per les escales de la cúpula, l'Óscar va fer un comentari que no va agradar al Demarco.

— M'agradaria conèixer aquesta gent.

— Impossible! - va interrompre sec, el Demarco.

7

— **Ó**scar ha menjat mai cuixes d'alligator, amb maionesa? -li va preguntar el Demarco, assegut des d'un dels extrems de la taula.

— No.

— Són exquisides.

— Què és un alligator?

— Vosaltres sou agents rurals al vostre temps. Ho hauríeu de saber.

— Són uns animals fastigosos. Mengen peixos morts i altres bèsties ofegades dels llacs d'interior. -va dir amb cert sarcasme l'Eduard.

— Què vol dir? -va preguntar en Xavier.

— Deixeu-lo anar, no li feu cas. L'Eduard sempre està de broma. - el Demarco va disculpar la poca subtilesa que havia tingut el cap de zona del Consell dels Límits Exteriors.

— L'alligator és una tortuga que existeix des de temps remots. És una subespècie de la *Macrolemys temminchii*, una tortuga que vivia a l'Amèrica del nord. Amb la pujada de nivell de les aigües, l'espècie primitiva, que solament podia viure a l'aigua dolça, es va adaptar també a l'aigua salada i de mica en mica ha anat poblant gairebé tots els continents. A l'antic mediterrani són força abundants. - abans d'acabar de parlar, l'Eduard va fer un encís.

— De fet mengen de tot, peixos, petits ocells, granotes gegants i mamífers no molt grans. La majoria vius! - va dir.

— Interessant.

— No entenc molt bé això del Consell dels Límits Exteriors, que em comentava abans de posar-se a taula. - li va dir en Xavier a l'Eduard.

— De fet no és gens complicat. Les ciutats van crear un consell amb l'objectiu de regular la cacera i la recollida de productes vegetals de les

muntanyes. Hi ha espècies que no es poden caçar ni collir, per què es troben en franca regressió. Els continents són més petits i la supervivència es fa més evident a l'hora de cercar aliments. A les ciutats, es cultiven plantes en centres botànics i es recullen algues que després d'un procés són la base dels nostres àpats i també com a matèria prima per fer la roba. Malgrat això cal sortir a terra ferma per aprovisionar-se d'altres productes bàsics.

L'Eduard va fer un glop de vi agredolç, elaborat amb mel i raï m silvestre. Tot seguit va continuar amb l'explicació.

— Hem intentat negociar amb els inadaptats més d'un cop. Però com sempre, hem fracassat. A l'interior de les muntanyes més altes, on no ha arribat mai l'aigua, hi viu gent que malgrat estar inadaptada, viu ben organitzada. Sobre tot al país de Castella del Sud i Castella del Nord. Són gent que no és delinqüent, ni marginada, ans el contrari, mai van tenir la necessitat de viure en les ciutats. Segueixen ancorades a temps passats... i molts conserven animals i plantes que, ja fa molts anys, no són en d'altres llocs del món.

— Per algun motiu? - va interrompre l'Óscar.

— No comprenc?

— Em refereixo si les converses han fracassat per algun motiu en concret?

— Senzillament no els agrada fer tractes amb nosaltres.

8

— **H**i ha d'haver alguna forma de tornar al nostre temps. - va dir contundent l'Óscar.

— Si l'Andreu encara és aquí, serà perquè no hi ha cap manera possible de tornar - li va respondre en Xavier.

— I si tornem al lloc d'origen? Vull dir a la font de sota el túnel.

— Tornar a la carretera de Mont-ral?

— Tens un altra idea millor?

Ambdós es trobaven al passeig paral·lel a l'esfera de cristall, des d'on podien gaudir d'una panoràmica de les serres de Prades a l'oest, mig amagades per un cel de plom. A baix, a gairebé deu metres, l'aigua picava fort a les parets de la muralla. Aquell matí havia canviat el temps i els núvols enfosquien l'horitzó a mar, d'on venia la tempesta. Per la superfície de l'esfera rajaven gotims de pluja i cada cop era més difícil observar més enllà del vidre. Feia un mes que els dos joves estaven a Vallibus, i malgrat les sortides que feien de tant en tant amb l'Andreu i

l'Eduard i amb un grup de politaris, se'ls feia molt penosa la seva estada sota aquella closca i aquells edificis lluentos com la cuina d'una escola.

Van sonar tres cops seguits a la porta. El Demarco estava revisant una pila de paperassa, com cada dia. No tenia cap intenció d'aixecar-se per obrir.

— Endavant!

— No l'entretindrem massa - es va disculpar l'Óscar.

— Vosaltres direu.

Els convidar a seure a l'altra banda de la gruixuda taula, davant seu.

— Volem tornar! - va deixar anar sense miraments l'Óscar.

— Tornar?

— Sí. Tornar al lloc on ens va sorprendre el succés.

— Ho sap l'Andreu?

— No. - va dir en Xavier.

— Això és una bestiesa.

— Potser. Però i si funciona? - li va preguntar l'Óscar esperançat.

— Ningú, que jo recordi, ha tornat mai a l'anella.

— Com pot estar tan segur? - va preguntar en Xavier.

— Un percentatge molt minso de ciutadans de Vallibus són vinguts de l'anella. Al principi, cap a l'any 2139, fa seixanta quatre anys, hi van haver molts nou vinguts de l'anella. Des de llavors, i cada vegada menys, n'han vingut alguns, com per exemple l'Andreu i vosaltres, que heu estat els últims en arribar. Però mai ningú ha marxat.

El Demarco es va aixecar i s'adreçà al fons de la sala. Aviat va tornar amb un llibre a la mà

— Sembla ser que cap a l'any 2063 van començar els problemes de desglaç als Pols de la Terra.

— Què vol dir? - preguntà l'Óscar.

— En aquest llibre, un excel·lent treball de Jean Louis Agén, historiador i astrònom, - el va deixar caure sobre la taula - en parla força.

— I què diu? - va demanar en Xavier.

— Diu que un cometa, el Halley, va passar tan a prop de la Terra que la seva influència en el canvi climàtic fou decisiva.

— Crec que l'Andreu ens va dir alguna cosa. - va comentar l'Óscar.

— Bé. Però què té a veure tot això amb nosaltres? - va voler saber en Xavier.

— No ho sé pas, però... Té a veure que l'any 2139 va tornar a passar el cometa prop de la Terra, coincidint amb l'arribada més freqüent i nombrosa de nou vinguts de l'anella.

— Ens vol fer creure que venim d'un altre planeta?

— És clar que no! - va exclamar el Demarco. Després d'un breu silenci va continuar.

— Dic que possiblement tingui alguna cosa a veure el fet de poder tornar al vostre temps. No ho sé! Com si s'obris una mena de porta. Enteneu el que vull dir?

— I com s'explica el nostre cas?

— Nosaltres hem vingut fa poc. -va raonar en Xavier.

El Demarco va tornar a quedar-se mut. Va fer una mena de gest com si volés dir «*Tant se me'n dóna!*».

— Si voleu marxar, marxeu. Crec que no és una bona idea. - acabà dient el Demarco.

— Puc?- preguntar en Xavier.

— Ah! Sí. Ja us he dit que és força interessant.

En Xavier va agafar el llibre que hi havia damunt la taula i tots dos van deixar la sala.

9

Havien decidit tornar al lloc d'origen. La nit abans es van preparar la mateixa roba que portaven quan van arribar a Vallibus, l'uniforme d'agent rural. De bon matí s'acomiadaren de la Mireia, el Demarco i també de l'Andreu. Aquest, però, no va voler acompanyar-los.

— A mi no em queden molts anys... No sé pas si la meua dona encara és viva i no tinc cap fill que m'espera a casa - va dir amb certa resignació.

— No tornarem al temps real de quan vam marxar? - preguntà en Xavier.

— Si ho feu, heu de restar el temps viscut aquí - El Demarco el va treure de dubtes.

Aquell matí havia sortit un sol radiant, cap núvol pintat a l'horitzó, presagiava un dia esplèndid. L'aigua restava quieta, aturada com cap dia l'havien vist fins aleshores. Les muntanyes eren ben verdes i les més llunyanes, d'un blau de tons suaus.

L'Óscar va fer una ullada amb els binocles a la serra de la Lloera i el seu contorn. Com si volés cercar un camí o una drecera.

Després els dos joves, amb una darrera abraçada de comiat, van començar a baixar per les escales fins un bot pneumàtic, el qual amb l'ajut d'un muntacàrregues, exprés per aquest afer, va ser dipositat amb els dos ocupants sobre l'aigua.

Mitja hora més tard remaven cap a l'oest en direcció a Alcover. Tenien la intenció de pujar pel barranc de la font de l'Om, fins el mas d'en Gomis, on ben a prop trobarien l'antiga carretera i la font d'on van traspasar l'anella del temps.

Si no fos per aquell mar que s'endinsava cap a l'interior, on uns segles abans era terra ferma, el paisatge no hauria canviat tant, malgrat

que en alguns indrets la vegetació havia crescut lliure i abundantament. Les muntanyes eren les mateixes que sempre havien vist. D'haver-hi un incendi, se'ls mostraria una geografia familiar, per què quan hi ha un incendi, sempre apareix la petjada que l'home ha deixat. Terrenys esglaonats amb parades on s'havia cultivat aprofitant la mica de terra productiva, camins i senders amagats, restes de masos i barraques de pedra en sec. Quan hi ha un incendi, apareix tot de nou davant dels ulls.

— Saps? - en Xavier.

— Què? - va voler saber l'Óscar.

— Tothom s'imagina que l'any 2200, la gent ha de ser diferent. Que hi haurà robots i es faran viatges a l'espai... I si no fos per les ciutats d'acer, res seria tan diferent com dos-cents anys enrere.

— De fet. Moltes coses han canviat. -digué l'Óscar, fent un ganyot per l'esforç que feia en remar i parlar alhora.

S'havien atansat a la riba, just el bot passava pel damunt d'on havia estat la vila d'Alcover. Les aigües eren tan clares que, fins i tot, es podien veure les cases soterrades per l'aigua. El bot semblava volar sobre els carrers perduts a baix, engolits per la foscor de la profunditat. Només els edificis més alts s'apropaven a la superfície sense arribar-hi, el que més, el campanar inacabat de l'església Nova, dedicada a l'Assumpció.

— Si el capellà aixequés el cap. - va dir en veu alta en Xavier.

—S'hauria ofegat. - va fer broma l'Óscar.

—Saps la història d'aquest campanar?

—No.

—És molt divertida.

—A què et refereixes? - va dir encuriolit.

—El 1795 el campanar va caure, per defecte de construcció, segons diuen. En intentar tornar-lo a alçar, van sorgir unes disputes al voltant d'una pedra, entre el rector i el batlle, que era qui pagava la reconstrucció del campanar. El batlle era propietari d'un molí i volia la pedra per fer una roda de molí que necessitava. El rector també la volia per acabar el campanar. El resultat de tot aquest embolic i d'aquesta discòrdia, és que el campanar encara resta inacabat.

—I ara, ves per on? Sota les aigües - digué amb to irònic l'Óscar.

—Hi ha una dita popular que diu « El pantano de la Selva, l'ateneu de Prades i el campanar d'Alcover mai no s'acabaran de fer» - va dir en Xavier.

—Bé, no és tot del cert! El pantano de la Selva, com tu dius, ja el tenim.

Tots dos van riure.

Havien arribat a l'entrada de la vall del Glorieta. Una vall que s'iniciava cap a ponent, enmig d'unes muntanyes atapeï des de pins i alzines. Cap a la zona ombrívola creixien tota mena de plantes arbustives, marfulls, grèvols, falgueres i heura, molta heura que s'enroscava pels troncs dels arbres i s'enfilava per les parets rocoses dels tallats. A la part de la solana, eren més abundants els pins, sobretot a les zones més altes, a les més baixes es barrejaven amb alzines i roures, i extensions boscoses de romaní i argelaga.

L'aigua penetrava la vall com si es tractés d'un pantà incrustat als peus de les carenes muntanyoses.

Els dos joves van seguir la riba en direcció, on se suposava trobarien l'ermita del Remei. Les aigües allí eren menys profundes i més transparents. En molts indrets es podia veure el fons cobert de vegetació amb diverses tonalitats de verds.

Els límits de la riba estaven poblats de joncs i arbustos, fins i tot, hi vivien margallons, tan grans com palmeres. També es podien trobar pollancre, àlbers i roures que deixaven anar les seves branques fins a frec d'aigua.

El riu Glorieta, se suposava, seguia fluint a la part més alta de les muntanyes, cap al final de la vall, per sota la població de Mont-ral, on hi havia les seves fonts.

En arribar a les proximitats de l'ermita, van veure un embarcador. L'edifici encara restava dempeus però estava molt malmès. A l'esplanada no hi havia res, ni les baranes de l'antic mirador, ni les taules i bancs, que en un altre temps, aprofitant la bonança dels dies assolellats d'hivern, s'omplien de gent.

A l'estiu l'ermita era un formiguer de persones que venien d'altres llocs per passar el dia en família. Era costum fer una ullada a l'interior de la petita església i després una passejada pel camí que s'endinsava cap a l'interior de la vall.

Tots dos van veure que el camí encara hi era, ja que el nivell de l'aigua quedava més avall.

De l'edifici on havia estat el restaurant, solament quedaven les parets nues, sense sostre i a través dels forats de les finestres i la porta, es veien unes escales que pujaven fins els pisos superiors. De l'antic porxo, habilitat com a menjador, ni rastre.

A l'embarcador, hi havia una llanxa motora.

— No hi ha ningú - observà en Xavier.

— No crec que els politars tinguin un destacament en aquest indret tan desolat- va murmurar l'Óscar.

De sobte! Van sentir un soroll que provenia des de l'interior de l'església.

— Què ha estat això? -va demanar l'Óscar.

—No he sentit res.

— Hi ha algú allà dins! -va dir l'Óscar.

— N'estàs segur?

— I tant!

Ambdós es van apropar amb precaució i es van esmunyir dins l'edifici. Al fons, en el lloc buit on hi havia l'altar, s'apreciaven cinc ombres que semblaven estar ocupades fent alguna cosa.

La llum que entrava des de fora il·luminava tènueament l'interior de la sala.

Què hi feien a la penombra?

L'Óscar va trepitjar sense voler un tros de fusta que hi havia al terra, el qual va produir un soroll sec que va retronar per tota la nau.

Dos dels homes es van girar cap a la porta d'entrada intuïnt que passava alguna cosa.

— Merda! -va dir l'Óscar.

— Toquem el dos! -cridà en Xavier.

Tots dos van fugir a corre-cuita cap a l'embarcador. Aquella situació era ben diferent a les que havien viscut fins aleshores.

— Agafem la llanxa! - va suggerir en Xavier.

Potser no tindrien temps de posar en marxa la motora. Van saltar dins la llanxa i l'Óscar va estirar amb força la corda per engegar el motor. En Xavier havia desfermat l'amarra .

El grup d'inadaptats era ja fora de l'edifici i un d'ells va fer un tret d'arma de foc.

Per sort havia errat!

Al tercer intent el motor va començar a fer uns espetecs i l'embarcació va trontollar uns instants.

Ara el motor espetegava amb més ràbia i la llanxa s'impulsà cap a dins la llacuna. Una onada va escopir l'aigua fora del embarcador i la

motora s'allunyà just en el moment que arribaven els cinc homes, fins on, segons abans estava fermada l'embarcació.

— Pels pèls! -exclamà en Xavier.

— No m'ho creia pas que en sortiríem. - va murmurar l'Óscar.

12

La petita badia, vorejada per la densa vegetació, s'havia format per l'obertura on anava a parar el barranc de la Font de l'Om.

Van deixar la llanxa amagada enmig de l'atapeït fullam i s'endinsaren barranc amunt en busca del mas d'en Gomis.

Accedir al barranc era una tasca feixuga, havien de sortejar infinitat d'obstacles. Amb tot, coneixien el territori i sabien que hi havia una pista forestal prop de la depressió del barranc. És clar! Amb els anys que feia d'això, de la pista segurament que no en quedava ni rastre, però valia la pena intentar-ho.

Sota el bosc era difícil percebre on eren situats, però si continuaven pujant fins trobar alguna clariana, aviat se situarien. De fet les muntanyes eren les mateixes i res havia canviat que no fos l'espessorall de la vegetació.

En arribar sota una gran roca erosionada pels efectes de l'aigua, l'Óscar va suggerir al seu company passar la nit. Si ben bé no era fosc, no trigaria gaire a caure el sol darrere la muntanya i, en aquell indret on estaven, la foscor aviat es menjaria la poca llum que entrava a través dels arbres.

La pedra feia una mena de balma, un cau perfecte per passar la nit a l'abric del fred. Malgrat que estaven a finals de primavera, havien notat que les nits refrescaven més en aquest costat de l'anella del temps. Això devia ser causat perquè de dia feia més calor per l'efecte hivernacle, i, per tant, les nits, tot i ser suaus, eren més fredes.

No va ser gens fàcil obrir-se pas fins poder arribar a la part oposada del barranc. Aquesta era menys assolellada perquè s'esqueia a la banda de l'oest. En Xavier va reconèixer de seguida les restes de l'antic camí forestal, però se'ls feia difícils seguir les petjades esborrades de la pista.

Per sobre d'ells hi havia un turó nu d'arbres, tot i que per accedir-hi calia passar per un espès bosc de llentiscles que formava una extensió considerable. Això semblava que no havia de ser cap impediment, el problema era que no sabien si a sota dels arbustos hi havia algun avenc, la qual cosa suposava un perill.

Van decidir de continuar obrint-se pas per la bardissa i els arbres, que de tants que en hi havia, els troncs no feien més de setze centímetres de diàmetre, això sí, eren ben alts, tots lluitaven per aconseguir un bon lloc per cercar la llum del sol. Eren com un exèrcit d'estirats soldats de fusta.

Com més amunt pujaven la densitat del sotabosc era menys espessa. Per alguns llocs on passaven podien resseguir els marges de pedra que, de tant en tant, els indicava que no eren lluny del mas.

Les terrasses on antigament s'havia cultivat, estaven molt malmeses. És clar que! Ja ho estaven a finals del segle XX, perquè allò de treballar la terra a la muntanya, ja s'havia acabat cap als anys quaranta d'aquell mateix segle. Primer perquè amb l'aparició dels tractors ja no es podia accedir a les parades conreades amb mules i, en segon lloc, perquè uns anys més tard, s'abandonaren definitivament en marxar la gent a les ciutats i pobles més grans, a causa de l'expansió d'una indústria florent. Cap a finals del segle XX, amb prou feines se'n sortien els pagesos a les terres baixes, com per haver de cultivar en els bocins de terra guanyada a base de recollir les pedres, moltes de les quals acabaven en pedregams, uns munts que s'apilaven a les vores dels camps conreats. Les pedres amb més sort, si és que en tenien de sort, servien per fer barraques de pedra en sec i, no totes, eren bones per aquest menester. D'altres acabaven apilades artesanament en els marges que servien per contenir la poca terra conquerida a la muntanya.

Des d'on estaven podien veure la muntanya de la serra Alta al seu davant, just als peus de la qual hi quedava la carretera, trossos de quitrà perduts enmig del bosc, i més cap a l'esquerra es dibuixava la fondària del barranc, on hi havia la font amb el pont i des d'on havien passat l'anella del temps.

Però no es veia el mas!

Sobtadament van escoltar una remor que, de bon principi, no sabien d'on provenia. Cada cop era més forta i ben aviat van esbrinar el misteri.

Era el soroll d'un motor de cotxe!

N'estaven segurs, perquè aquell so els era conegut de sobres. Havia de ser un motor de gas-oil.

El motor d'un tot terreny!

Van sortir corrent en direcció d'on venia aquella remor, era suau i semblava que, de tant en tant, disminuïa, com si per on passava tingués problemes de continuar a un ritme constant.

No tardaren en topat amb una franja de terra.

Tenien la gola seca i el front humit per la suor. Ara eren en una clariana vora les despulles d'un casalot amagat entre una munió d'esbarzers.

A baix, en un altiplà, estava el tot terreny, un Land-Rover atrotinat, darrere tenia enganxat un dipòsit força voluminós. Devia ser d'aigua o potser de combustible?

L'esplanada era gran, però més gran era el llac, fet de parets artificials amb una illa al mig.

Els dos agents rurals coneixien bé aquell indret. Moltes vegades havien patrat per les seves pistes forestals i més d'un cop s'havien acostat fins el llac, perquè llavors era quasi buit i ple d'herbes. En canvi ara era ben ple i les parets estaven arreglades.

L'illa era més gran i una passarel·la de fusta amb baranes que permetia arribar-hi des de la riba.

Enmig de l'illa havien construït una casa de fusta.

A l'esplanada es podien veure diverses tendes de campanya de grans dimensions, fetes amb lona de color verd fosc, semblant a les que utilitzaven els militars, però no tenia res a veure amb ells i, menys, amb els polítics d'aquesta banda de l'anella del temps.

Hi havia força moviment de gent, homes i... també dones.

L'Óscar s'emportà els binocles a la cara i va fer una llarga ullada.

- Són inadaptats! - va murmurar finalment.
- Què fan aquí?
- No sé pas. - li va dir l'Óscar al seu company.
- Serà millor fotre el camp - va deixar anar en Xavier.
- Un d'ells estava a baix a l'ermita - observà l'Óscar.
- Deix! -En Xavier li va agafar els binocles.

Efectivament un dels homes era a l'ermita. De fet va ser l'únic home que li van veure la cara i la seva peculiar barba rogenca, perquè va ser el primer en sortir de l'església i el primer en arribar a l'embarcador.

—Què fem? - va demanar l'Óscar.

S'havien allunyat de la seva ruta, la que els hagués conduït fins el mas d'en Gomis. De no haver sentit el vehicle, a hores d'ara, estarien prop de la font. D'altra banda si es quedaven a les immediacions d'aquella mena de campament, potser descobririen la seva presència i en podrien sortir malparats.

15

Decidits van deixar l'amagatall i s'adreçaren pel mateix lloc d'on havien vingut. Van seguir durant una llarga estona la pista forestal fins arribar a l'alçada d'un espès bosc format per joves arbres d'arboç, boix i matolls.

No els va ser gens difícil endinsar-se pel boscam, ja que de seguida van descobrir un sender que menava en direcció al mas. De fet els va resultar estrany trobar-se aquell estret passadís.

Devia ser un pas natural d'animals.

El silenci que regnava en tota la zona feia gelar la sang. Solament el soroll de les botes xafant les pedres del caminó i el frec de la roba amb els arbustos, era l'únic so perceptible.

Quan arribaren a una clariana era tard, la tarda s'esqueia per ponent i els últims raigs de sol es reflectien davant les parets de la serra Alta, que ara tornava a ser visible als dos joves.

Els bosc estava realment bonic. Dins de la clariana, l'herba era força alta i el sender es mostrava més marcat que en cap altre tram per on havien passat. Roures gegants s'enlairaven amb el brancatge farcit de fulles d'un color verd clar, lluent. Si no fos per les circumstàncies tan estranyes, per les quals es trobaven en aquell indret, mai haurien dit que hagués canviat tant en dos-cents anys. Perquè el paisatge seguia sent ben bé igual, potser una mica més salvatge.

A la fi del senderó, s'obria un camp obert, que ara era cobert per l'ombra, solament les puntes més altes del penya-segat, a la part oposada de la petita vall que formava el barranc de la Font de l'Om, quedaven il·luminades pel darrer gotim de llum solar.

I davant la mirada dels dos joves una imatge els va sobtar inesperadament.

—Déu, és increïble! —En Xavier no se'n podia avenir.

—Segueix dempeus! — va murmurar l'Óscar.

El temple que havia edificat una comunitat d'homes i dones, sota els signes de l'arc de Sant Martí, perdurava enlairat a través dels anys... dels segles.

Aquesta comunitat s'havia instal·lat a la dècada dels vuitanta del segle XX, al mas d'en Gomis i, ells també havien construït el llac artificial per prendre banys de fang. La comunitat estava constituïda per gent amb cert *status* econòmic. No hi mancaven ni metges, ni advocats o arquitectes. Havien descobert un paradís en aquella zona. Un paradís apartat, però a la vegada a prop de la civilització. Ningú els molestava i sovint se'ls podia veure tombant per les immediacions de la finca, vestits amb una mena de túnica taronja, com si es tractés d'una comunitat budista.

El temple era un edifici amb diverses cúpules, semblava d'origen hindú.

Les parets encara mantenien els colors clars i vius amb què havien estat pintades i el sostre de les cúpules conservava els bocins de ceràmica que, a centenars, havien estat enganxats acuradament pels seus constructors. Eren bocins de diferents colors que li donaven a tot l'edifici un caire sorprenent i fastuós.

Els voltants de l'edifici eren nets d'herba i a l'interior, malgrat no haver-hi ni portes ni finestres, també presentava unes estances acuradament netes. Massa per estar abandonat.

La foscor s'estenia a fora i tornava a refredar.

L'Óscar i en Xavier recolliren un grapat de branques seques i van encendre un acollidor foc per passar la nit.

S'havia aixecat un aire fresc i així que es va fer fosc del tot, cap a mar, l'horitzó s'il·luminava de tant en tant. A la llunyania al cel s'obrien unes esclatxes de llum. Els llampecs anunciaven una tempesta que no va trigar gaire en arribar a la muntanya.

Va ploure tota la nit.

—Així que deixi de ploure, marxarem. –va dir en Xavier.

Estava repenjat vora la finestra. A fora, un plugim continuava caient de forma persistent. El cel era ben tapat i el flaïre de terra mullada l'emplenava tot.

—Creus que deixarà de ploure? – va preguntar.

L'Óscar va atiar el foc per fer reviure les flames, encara no eren les vuit del matí i l'humitat havia refredat més l'ambient.

Les boires pujaven arran de la muntanya, semblant borrallons de cotó sobrevolant els boscos. Més enllà d'uns centenars de metres, vall a baix, no es veia absolutament res. La fina pluja i un cel de plom no permetien allunyar la mirada.

—Tant se'n fa! No tenim pressa. – va dir amb to despreocupat l'Óscar.

—Com més aviat tornem millor!

—És clar! Vull dir que, ara ja hi som a prop. No?

A mig matí el dia va agafar un to més clar, s'havien aprimat els núvols i es notava més claredat. Ja no pujaven boires i els arbres estaven més verds que mai. Tot tenia una imatge més nítida i els ocells emprènien un frenètic vol d'aparellament, suspès per unes hores, a causa de la pluja.

Tot semblava rutllar segons el previst. No hi havia cap motiu per continuar sota l'acollidora protecció del temple.

En allunyar-se de l'edifici, en Xavier li va fer la darrera ullada. Sentia nostàlgia en vers aquella mena de santuari. Recordà que a casa seva tenia una sèrie de diapositives que havia fet al temple. Era un miracle que el seu estat fos ben bé igual com l'havia vist a l'altra banda de l'anella del temps.

Feia més de dos-cents anys!

L'Óscar s'aturà de cop!

—Petjades! –digué.

Es veien ben marcades, quinze metres més enllà del temple, al bell mig del caminó que anava a parar per sobre uns marges de pedra.

—Petjades. Petjades molt recents! – repetí.

—Deuen ser els inadaptats!

—Hem d'anar amb compte! – va aconsellar l'Óscar.

—Creus que ens han seguit?

Ambdós van fer un recorregut amb la mirada per tot el contorn.

Res, no hi havia ningú!

Van saltar el marge i van seguir pel mig de la parada erma, camp a través. La vegetació era baixa i això significava que no feia molts anys, algú havia conreat aquella terra.

El sender era menys segur.

En baixar un altre marge es van retrobar de nou amb el senderó i el que semblava havia estat una bassa. Solament quedaven dues parets formant uns angles amb escaire.

Els pàmpols de les fulles de figuera encara eren petits, però sota la depressió del barranc, on hi havia el pas del camí, tapaven la llum del dia ennuvolat. Era evident que estaven a prop del mas d'en Gomis.

Un cop van creuar la fondalada del barranc i pujar per un camí estret, on tan sols hi passava una persona, van arribar davant una esplanada, com un carrer ample... i del mas.

A simple vista semblava sencer, la façana principal era descoberta, però tot el sostre estava envaït pels esbarzers i una gran munió d'arbustos que l'abraçaven sota les seves branques. Les tiges llargues dels esbarzers es doblegaven cap a l'interior de la piscina, que hi havia al costat del mas, com si volguessin capbussar-se a l'aigua. Però la piscina feia molts anys, una eternitat d'anys que romania buida, tants que ara era plena... de més esbarzers i uns quants arbustos ben crescuts.

Del camí que anava a dalt la carretera no n'hi havia ni rastre, en el seu lloc campava a les amples un bosc d'alzines i, per sobre d'aquestes, més pins i moltes punxes d'atzavara.

L'Óscar s'apropà a les antigues pistes de tennis. La tanca metàl·lica havia perdut la batalla amb els esbarzers i havia claudicat sota la seva pressió. El paviment vermellós havia esclatat per deixar passar la vida de l'herba i, curiosament, d'un margalló que ja tenia quasi un metre i mig d'alçada.

La masia no devia fer molts anys encara havia estat habitada.

La gruixuda porta de fusta estava tancada.

En Xavier va fer un cop d'ull a través de les esquerdes i a la penombra va poder observar que, al menys, l'entrada estava acuradament neta. El mas havia superat el pas de molts segles, però algú se n'havia fet càrrec durant tot aquest temps.

—Això no m'agrada gens ni mica! – va murmurar en Xavier.

—Què insinues?

—Que no m'acaba de fer el pes. Tot és molt estrany. –va dir en Xavier i mentre feia un vol amb la mirada, va continuar dient – No sé pas, el senderó, el temple... La conservació d'aquest mas.

—Potser tens raó. Saps que et dic? –l'Óscar va fer una reflexió ràpida.

— Què?

— Que toquem el dos!

Es van allunyar del mas pel mateix camí per on havien arribat al casalot, era per l'únic lloc on podien passar.

En sortir de nou a les parades dels conreus abandonats, es van arrecerar sota un marge. L'Óscar llavors es va treure de la butxaca la brúixola.

—El mas està situat al nord-est. Haurem de seguir més amunt, cap al nord. Potser trobarem un pas més accessible per on arribar a la font.

—Jo no em preocuparia pas d'arribar enlloc!

Aquelles paraules els va travessar el cor de banda a banda i una forta punxada els va recórrer tot el cos de dalt a baix. Tanta va ser la sensació de dolor que l'estómac els va fer una convulsió que els deixar esglaiats durant una llarga estona.

Els feien mal els braços i el cor bombejava amb ràbia i desmesuradament la sang, colpejant a cada batec tota la caixa toràctica.

A dalt, a la vora del marge, mitja dotzena d'homes els miraven.

Anaven armats amb rifles!

L'home amb la barba rogenca va baixar fins on estaven els dos nois. Anava escortat per un parell d'individus. Els altres s'havien quedat a dalt, vigilant els moviments de l'Óscar i en Xavier.

—On pensàveu anar?

—Enlloc! -va dir en Xavier.

—De debò? Ens voleu fer creure que no aneu enlloc? -el barba roja era pertinaç.

—Cregui el que vulgui. - va dir amb resignació l'Óscar. Estaven en minoria i no era necessari enfrontar-se a un grapat d'exaltats.

Quina mena d'homes devien ser!

—Com ens han localitzat? -va voler saber en Xavier.

—El bosc té mil ulls - l'home de la barba rogenca, apropà la seva cara fins a la d'en Xavier. El va mirar directament als ulls, fit a fit, i després d'un silenci va continuar - A la muntanya, qui no vigila, és home mort. Cal tenir els ulls ben oberts i les orelles ben atentes, hi va la vida de molts éssers humans.

—No comprenc el que vol dir...

—Sou politars? -l'home va tallar de sobte.

Va donar un pas enrere i els va mirar de dalt a baix un altre cop.

—No! - van dir tots dos alhora.

Tota la colla es va posar a riure.

—Sou uns mentiders... - va murmurar sarcàsticament l'home.

—Diem la veritat... Som agents rurals! Nou vinguts! -l'Óscar intentava raonar amb ells.

—Nou vinguts? -va preguntar un dels homes que hi havia dalt al marge.

—Sí.

—Heu passat l'anella del temps? -va demanar el barba roja.

—Així és. Nosaltres no tenim res a veure amb els politars, ni amb la gent... d'aquesta mena de formatgeres on viuen - En Xavier fou força explícit.

—Doncs, si no sou politars. Sigueu benvinguts a muntanya... A casa nostra. -l'actitud d'aquells individus havia canviat radicalment.

Els van demanar que els acompanyessin fins al seu campament, vora el gran llac.

18

El sol a primeres hores de la tarda es deixava entreveure a través dels núvols prims, il·luminant la frondositat del bosc.

En arribar a l'assentament del llac, van ser rebuts per una multitud de gent. A l'Óscar li va recordar alguna pel·lícula que havia vist al cinema. No se'n recordava de quina, però segur que no era de *Rambo*.

A la riba del llac rajava una font amb abundosa aigua que nodria l'embassament. Les tendes estaven disposades en tres fileres, formant un semicercle amb tres carrers. El carrer principal era més ample i estava davant la primera filera, entre aquestes i el llac.

Al voltant del campament, hi havia unes torres de fusta enlaire, eren punts de guaita. A l'altra banda del llac, just on s'iniciava un desnivell del terreny, també hi havia dues torres que miraven la vall.

L'Óscar i en Xavier van ser conduïts fins a la cabana de fusta de l'illa, al bell mig del llac.

Unes hores més tard es van encendre fogueres al voltant del llac artificial i els van obsequiar amb un esplèndid sopar. Porc senglar torrat a les brases amb herbes aromàtiques.

Els inadaptats no vivien tot l'any en el llac, hi tenien un parell d'homes a l'hivern, època en què no es cultivava. Vivien a la cabana de fusta i, en detectar alguna cosa fora de l'habitual, passaven l'avís als pobles de muntanya.

Quan arribava la primavera, els inadaptats es desplaçaven als llocs on hi havia terres productives i més fèrtils que vora els pobles. Baixaven de la Mussara, l'Aixàvega, Mont-ral i també d'altres nuclis més petits. Aprofitaven antigues parades de conreu, com les que hi havia prop del mas d'en Gomis. S'hi passaven bona part de la primavera i tot l'estiu, fins que la tardor donava pas als mesos més freds. D'aquesta forma

aconseguien productes de la terra i es proveï en per a tot l'any, a més en venien els excedents a d'altres pobles menys productius.

La moneda que circulava per les ciutats-cúpula, com ells les definien, era l'eurocon, unes mil dues-centes pessetes al canvi, a l'altra banda de l'anella del temps. Però els inadaptats no tot ho pagaven amb la moneda única a la munió de països del continent europeu. Feien molts intercanvis de productes.

A finals del segle XXI, quan es va canviar la forma de vida. Un gran nombre de gent es va resistir a canviar d'hàbits, a tancar-se dins les esferes de cristall i a viure sota un règim que, malgrat ser força lliberal, no tenia res a veure amb la manera de conviure amb la resta dels pobles, on no havia arribat mai la influència dels governs per a protegir-se de la manca d'ozó, sota una bola de vidre.

Els adaptats havien creat un nou estil de vida i per contra havien relegat a la resta d'humans a un segon terme. Molts d'ells, fins i tot, des dels inicis, els van considerar veritables enemics.

Els politars no solament era un cos que va néixer per protegir les ciutats i les seves fonts de riquesa, també es van crear per eliminar els inadaptats, malgrat que cap govern ho volia reconèixer públicament.

—Som gent de pau - els va dir l'home de la barba rogenca que no aparentava tenir més de quaranta anys. El seu escaient era robust.

—Fins i tot, tenim noms ben normals - va dir un altre que bevia un exquisit vi natural.

—Em dic Vicenç, però tots em coneixen per "Tonet". És el meu renom- a la tarda no s'havien presentat formalment.

—I jo sóc, el Pep del Riu- va dir un que era a la vora d'en Xavier.

—Heu sentit parlar dels nou vinguts, oi? -va preguntar l'Óscar.

—Sí. De fet n'hem conegut algun. No acabo de veure molt clar tot això dels nous vinguts. És un fet molt estrany... Si antigament la gent creia amb els miracles, us puc assegurar que vosaltres en sou un - digué en Vicenç, l'home de la barba rogenca.

— I on són?- va demanar en Xavier.

—No se'n queda cap amb nosaltres - va comentar en Pep.

—Tots se'n van a cercar el camí de tornada al seu temps - va dir un altre home.

—I ho aconsegueixen? -preguntà l'Óscar.

—Aquí no tornen - digué fredament en Vicenç.

—Dos-cents anys són molts anys... i no sembla pas que visqueu en un món de ciència-ficció, - va raonar en Xavier- com ens imaginem a les acaballes del segle XX.

—La ciència i la ficció sempre han fluït per camins ben diferents. L'única ficció és la vostra presència aquí - els va dir en Vicenç amb to amigable.

—Som reals! En tot cas, qui ens diu que no sou vosaltres els ficticis - contestà apressadament l'Óscar.

—Bé! És un peix que es mossega la cua. No acabariem mai - en Vicenç va donar per acabada la conversa que, sense voler, anava agafant un to inadequat.

— Què penseu fer vosaltres? — en Pep se'ls mirava amb ulls d'espavent. Era un home gran amb la cara colrada per l'envelliment i la seva vestimenta era atrotinada. Li mancaven força dents i cada cop que reia, mostrava una enorme boca desdentada.

— Suposo que el que volíem fer quan ens heu trobat. Tornar a la font on ens va passar... on vam passar cap al futur — en Xavier no sabia com dir-ho.

— De deus n'hi ha força. Aquesta zona és generosa — en Marc es referia a les nombroses fonts que hi havia per tota la muntanya. Era un home de mitjana edat, com en Vicenç i, fins aleshores, havia estat callat escoltant els convidats.

— Nosaltres només en busquen una. La que hi ha al capdamunt del mas...

— D'en Gomis. Encara conservem els noms de la nostra terra — va puntualitzar en Vicenç.

— Què hi fèieu a l'ermita del Remei? — preguntà de sobte l'Óscar.

— Recollíem el combustible que ens havien deixat els comerciants de l'altra part de muntanya — va dir en Vicenç.

— De Reus? — va voler saber en Xavier.

— Reus. És sota les aigües. Nosaltres fem negocis amb els de Colldejou. Ens deixen la mercaderia en un dipòsit que hi ha sota l'altar de l'ermita. És un bon lloc i els politars no freqüenten la zona. No tenen cap terminal de carretera elèctrica a la vall del Glorieta. A nosaltres ens va molt bé perquè utilitzem el camí de la vall. Un tram d'aquest camí puja per les antigues pedreres de pedra d'Alcover fins al llac.

— No negociu amb les ciutats? — va tornar a preguntar l'Óscar.

— No amb les que estan sota les cúpules. Però sí amb d'altres d'alguns països de l'interior. Les que són com nosaltres. Gent normal — puntualitzà i després va afegir— Les ciutats-cúpula, són el futur dels no-res. Acabaran oprimits per la seva pròpia angoixa.

— Durant l'estada a Vallibus, ens van dir que a les muntanyes solament hi vivien gent inadaptada i delinqüents — digué l'Óscar.

— Doncs, ja veieu que no!

— Coneix el Demarco? — li va preguntar en Xavier.

— És clar! En el fons és un bon home. Però les seves creences són les errònies. Ha canviat molt d'ençà que l'Andreu li ofereix assessorament.

— Sap qui és l'Andreu?

— Clar que sí! Un home caigut del cel.

En sortir a fora de la cabana de fusta, l'Óscar va rebre un cop d'aire fresc a la cara. Feia un sol meravellós i no hi havia cap núvol. Tot era nítid i d'un verd impol·lut. Després d'un dia de pluja, el paisatge era més net, més clar, més reconfortant. Sempre havia estat així.

Recolzat a la barana feta amb troncs de pi, contemplava el reflex dels arbres sobre les aigües estancades del llac.

En Xavier observà que al mig de l'estança hi havia en el trespol una trapa.

En Vicenç s'adonà de la observació feta pel jove.

—Tenim un sistema de seguretat, no és gens sofisticat però és eficaç. Sota d'aquesta trapa hi ha un túnel que surt dos quilòmetres més avall... a una mena de cova natural. És la nostra sortida d'emergència.

—Ingeniós!

—A l'hivern trèiem el pont de fusta que uneix la cabana amb terra ferma i utilitzem un bot per creuar el llac per fer la vigilància a les torres. D'aquesta forma els companys poden fugir pel túnel i donar l'avís als altres punts de guaita.

—Primitiu però segur - va deixar anar en Xavier.

—Molt de tard en tard els politars fan alguna incursió. Suposo que rutinària. Però no ens poden refiar. Ens consideren rebels i contraris a les seves idees. Ens diuen que defugim de la tecnologia que ens ofereixen i això no els agrada. El problema és que ens consideren més delinqüents que no pas inadaptats.

En Xavier va fer una reflexió amb veu alta.

—Viviu en zona prohibida, oi?

—Vivim en dos móns diferents.

Uns cops forts a la porta van interrompre la conversa. Un noi amb la cara vermella com un perdigot va entrar sobtadament a la cabana. Tenia la respiració tallada per la fatiga d'haver estat corrent durant llarga estona. Semblava venir de molt lluny, sense aturar-se en tot el trajecte.

—Hi ha un escamot de politars a baix l'ermita i un altre puja pel camí de les antigues pedreres!!

—N'estàs segur Ferran? - va demanar en Vicenç.

—En Pep i en Roger de cal Ros els han vist de bon matí.

—Crida la Marta i en Jaume! - va manar al noi.

—És greu? -va preguntar l'Óscar que acabava d'entrar a la cabana.

—No crec que arribin aquí dalt. Mai ho fan, però hem d'estar previnguts- va rondinar en Vicenç.

—Podem fer alguna cosa? -s'oferí en Xavier.

—No - va ser rotund i va afegir - La Marta i en Jaume us conduiran a la font. Hi ha un pas una mica més amunt del temple que va fins la serra Alta.

20

La Marta i en Jaume eren dos joves, com l'Óscar i en Xavier, no passaven dels vint-i-cinc anys.

Coneixien molt bé tots els voltants d'aquelles muntanyes. Havien viscut tota la vida a les serres i es podien desplaçar amb els ulls clucs, pam a pam per cada centímetre de terreny.

Van resseguir la falda de la muntanya per un sender estret i amagat en mig de la vegetació. De vegades havien de posar-se de genolls per poder seguir, però aviat sortiren de l'espessa bardissa i la senda es va fer de més bon caminar.

Havien deixat el campament del llac feia estona.

Tot havia passat molt de pressa.

S'acostaren a una zona que era plena de fragments de pedra d'Alcover. En altres temps havia estat l'abocador d'una pedrera que hi havia a sobre del turó.

Des de que s'havien allunyat del campament, cap dels quatre havia dit una paraula.

La Marta era una noia eixerida, però l'impressionava molt això de parlar amb gent que deia que venia del més enllà del temps.

Sempre havia sentit parlar dels nous vinguts, però ella personalment no n'havia tingut cap de tant a prop com ara. Els seus pares eren d'un poble a l'altra vessant de la serra, però en quedar el poble deshabitat es van traslladar a Mont-ral, on va néixer la Marta.

Ella, com tots els joves, volia marxar a un lloc amb més possibilitats de prosperar. A un altre país de l'interior de la península.

En canvi en Jaume era ben bé a l'inrevés. Ell havia viscut a una gran ciutat-cúpula del país veí, l'Aragó. En morir el seu pare va tornar amb la seva mare al poble d'origen, Capafonts.

En arribar davant d'unes pedres grans, dos rocs en mig d'un alzinar, s'aturaren.

—Si seguiu per aquest senderó -els indicà en Jaume- anireu a parar just a la font.

—No veniu? -preguntà l'Óscar.

—Nosaltres ens quedem aquí -digué la Marta.

—És molt lluny?- va demanar en Xavier.

—Mitja hora de camí.

Era el tercer cop que s'acomiadaren d'algú en pocs dies.

Trescant avall pel caminó la mitja hora se'ls va fer curta. Anaven a pas lleuger i es podia passar bé. Segurament el sender s'utilitzava amb freqüència, potser per anar a buscar aigua a la font.

Com al principi van anar trobant bocins de quitrà, restes de l'antiga carretera que anava d'Alcover fins a Mont-ral. En passar entre les clarianes d'un alzinar van veure, a baix, un objecte familiar que els va fer pujar l'adrenalina al cap. Les ferralles del que havia estat el seu cotxe!

Aviat el senderó va baixar fins a la foscor del barranc, el lloc era fresc i corria l'aigua cristal·lina per la petita llera fins menar a la font.

Per tot el cos els va córrer una estranya sensació. Se'ls va posar un lleu dolor a l'estómac.

Eren al mateix lloc d'on havien travessat l'anella del temps!

21

—**Ó**scar, Óscar!!

La veu que en altre temps d'infantesa havia estat més dolça que mai, ara sonava forta, però llunyana.

—Óscar, què no em sents?

Va notar que li feien un cops suaus al muscle.

Va obrir els ulls i va veure la cara de la seva mare. Semblava estar esverada.

—Que no saps l'hora que és?

Va mirar de reüll el rellotge sobre la tauleta de nit.

—Òndia !!

Va fer un salt del llit.

—Au va, home! -l'escriu a la mare.

—Ostres m'he quedat dormit!

—Si anessis a dormir aviat, això no et passaria - el va renyir- Fa un quart que t'espera en Xavier a baix la porta amb el cotxe.

Era un dia d'estiu d'aquells que et passaries fins el mig dia dormint després d'una nit moguda. Però en Xavier era puntual com sempre. Clar! No sortia per la nit de marxa.

Van pujar per la vall del riu Brugent, des de la Riba fins a Farena i, un cop creuat el pont del riu, passada la població, s'enfilaren amunt

fins l'encreuament de Capafonts. Després van agafar la carretera cap a Mont-ral on es van aturar per fer un cop d'ull, per si quedava alguna tenda d'acampada. Era dilluns i feia un sol de justícia, tot i que no eren més de les onze del matí.

Baixant en direcció a Alcover, per la carretera estreta i plena de tombs, en Xavier li va proposar, en passar per la font del barranc de l'Om, fer un glop d'aigua.

—No gràcies!